

„Kötelező olvasmány!”
– Maryam, amazon.com

COURT OF MIST AND FURY

köd és harag udvara

fine selection

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

⇨ *Első kötet* ⇨

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

⇨ *Második kötet* ⇨

HEIR OF FIRE – A TŰZ ÖRÖKÖSE

⇨ *Harmadik kötet* ⇨

QUEEN OF SHADOW – ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE

⇨ *Negyedik kötet* ⇨

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

⇨ *Az Üvegtrón előzményei* ⇨

TÜSKÉK ÉS RÓZSÁK UDVARA-SOROZAT

A COURT OF THORNS AND ROSES

Tüskék és rózsák udvara

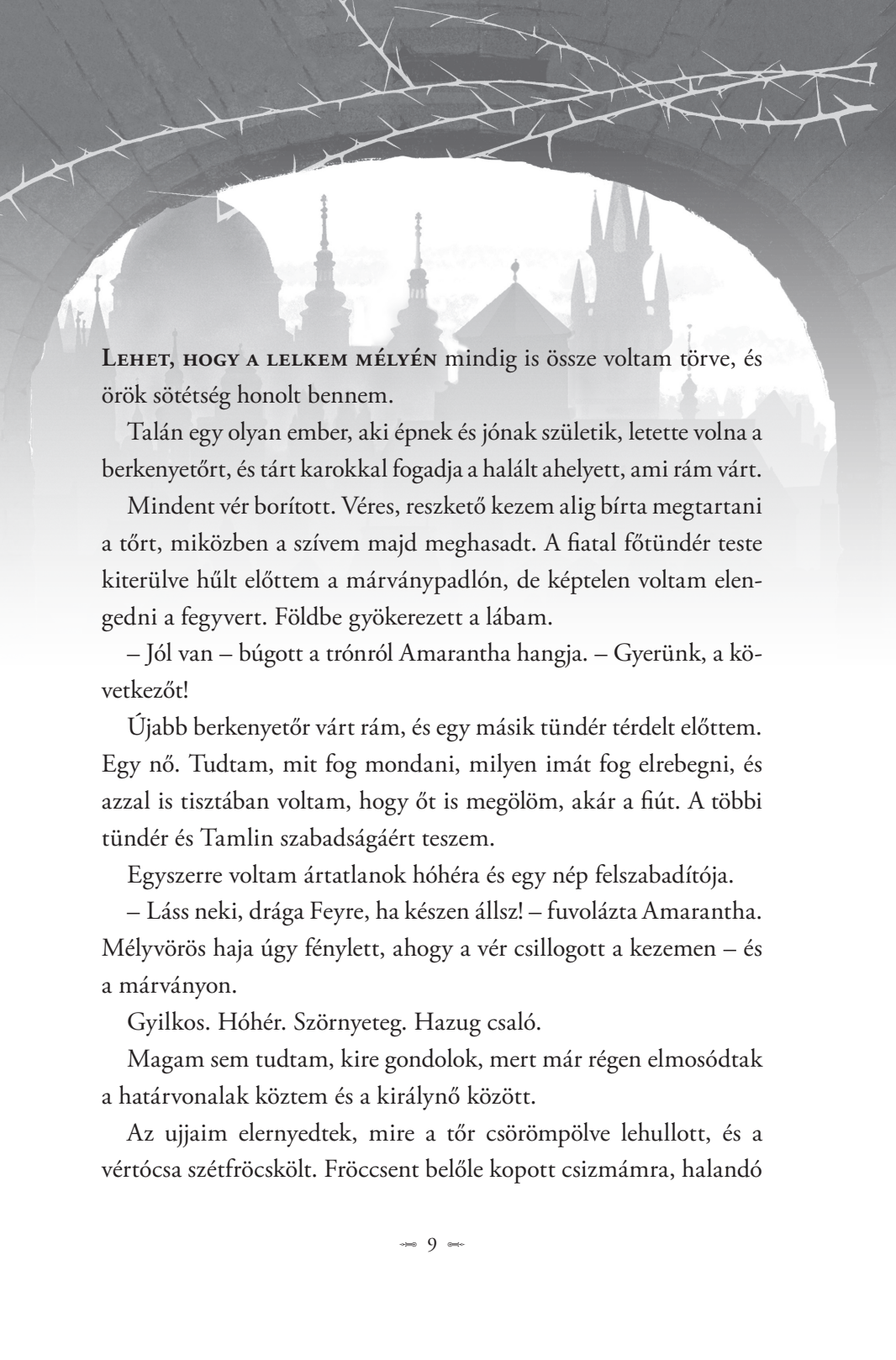
SARAH J. MAAS

COURT
OF MIST
köd és harag udvara
AND
FURY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Joshnak és Annie-nek,
az Álmaink udvarában.*

LEHET, HOGY A LELKEM MÉLYÉN mindig is össze voltam törve, és örök sötétség honolt bennem.

Talán egy olyan ember, aki épnek és jónak születik, letette volna a berkenyetört, és tárt karokkal fogadja a halált ahelyett, ami rám várt.

Mindent vér borított. Véres, reszkető kezem alig bírta megtartani a tört, miközben a szívem majd meghasadt. A fiatal főtündér teste kiterülve hűlt előttem a márványpadlón, de képtelen voltam elengedni a fegyvert. Földbe gyökerezett a lábam.

– Jól van – búgott a trónról Amarantha hangja. – Gyerünk, a következőt!

Újabb berkenyetör várt rám, és egy másik tündér térdelt előttem. Egy nő. Tudtam, mit fog mondani, milyen imát fog elrebegni, és azzal is tisztában voltam, hogy őt is megölöm, akár a fiút. A többi tündér és Tamlin szabadságáért teszem.

Egyszerre voltam ártatlanok hóhéra és egy nép felszabadítója.

– Láss neki, drága Feyre, ha készen állsz! – fuvolázta Amarantha. Mélyvörös haja úgy fénylett, ahogy a vér csillogott a kezemen – és a márványon.

Gyilkos. Hóhér. Szörnyeteg. Hazug család.

Magam sem tudtam, kire gondolok, mert már régen elmosódtak a határvonalak köztem és a királynő között.

Az ujjaim elernyedtek, mire a tör csörömpölve lehullott, és a vértócsa szétfröcskölt. Fröccsent belőle kopott csizmámra, halandó

életem maradványára is, ami már olyan távolinak tűnt, mintha az elmúlt hónapok hagymázás álma lett volna csupán.

A halálát váró lányra néztem, a csuklyája a fejére volt húzva, kecses teste nyugalmat sugárzott. Készen állt arra, hogy az élete a kezem között érjen véget, és belőle is áldozat legyen.

A fekete bársonypárnán nyugvó törért nyúltam, markolatát jég-hidegnek éreztem meleg, nedves kezemben. Az örök ekkor felrántották a csuklyáját. A lány rám szegezte a tekintetét. Ismertem az arcát: a kékesszürke szemet, a sötétszőke hajat, a telt ajkat és a jellegzetes járomcsontokat. A finoman hegyes füleket, az áramvonalas, erőből duzzadó végtagokat, a tökéletlen emberi vonásokat, amiket finom, halhatatlan ragyogás lágyított meg. Ismertem az arcából sugárzó ürességet, kétségbeesést és romlottságot is.

Nem remegett a kezem, amikor nekiszegeztem a törte. Megragadtam finom csontú vállát, és nem vettem el a tekintetem gyűlöletes arcáról. *Az arcomról.*

Belemártottam a berkenyetörte várakozó szívembe.

ELSŐ
RÉSZ

AZ ÁLLATOK
HÁZA

1. FEJEZET

A VÉCÉKAGYLÓ HŰS OLDALÁT MAGAMHOZ ÖLELVE hánytam, próbáltam hangtalanul öklendezni. Egyedül a beszüremelő holdfény világította meg valamelyest a tágas márvány fürdőszobát, néma rosszullétem színhelyét.

Tamlin meg se moccant, amikor hideg verejtékben úszva felriadtam, és olyan érzésem támadt, mintha a legyilkolt tündérek vére tapadna rám. A szobám sötétjében képtelen lettem volna elsuttogni, milyen volt Amarantha tömlöcének végtelen éjszakája, ezért a fürdőszobába vetettem magam.

Már egy negyedórája vártam, hogy elmúljon a hányingerem, és végre ne reszkessek annyira, hiszen a vízben is fokozatosan simulnak el a hullámok. A kagyló fölé hajolva számoltam zihálva a levegővételeimet.

Éjjel-nappal üldöztek a rémálmok, ez is csak egy volt közülük. Három hónapja tértem vissza Hegyaljáról, azóta próbáltam megszokni

halhatatlan testemet és az új világot, amit Amarantha egykor porig rombolt, és ami most a romokból igyekezett újjáépíteni önmagát.

A légzésemre koncentráltam: orron be, szájon ki. Ki-be, ki-be, ki-be.

A hányás csillapodásával elengedtem a vécét, de csak a falig jutottam. A repedt ablaküvegen keresztül az éjjeli égboltot láttam; egy szellő megszimogatta ragacsos arcom. A fejemet a falnak döntöttem, és a hűvös márványpadlóra támaszkodtam.

Valóság. Ez a valóság. Életben vagyok, túléltem, sikerült.

Kivéve, ha mégis csak álom az egész. Egy lázálom, és Amarantha tömlöcében, a zárka mélyén ébredtem...

Felhúztam a térdemet. Valóság. *Valóság.*

Hangtalanul kimondtam a szót, újra és újra, és egyre kevésbé görcsösen szorítottam a lábam. Feemeltem a fejem, de éles fájdalom hasított a kezembe, mert akkora erővel szorítottam ökölbe, hogy a körmöm a tenyerembe vájt.

A halhatatlan erő inkább átok, mint áldás. Itlétem első három napja alatt kicsorbítottam minden ezüst evőeszközt, és meghajlítotam mindent, amihez csak hozzáértem, és annyiszor megbotlottam a hosszabb és fürgébb lábaimban, hogy Alis a szobáimból eltávolított minden értékes és pótolhatatlan tárgyat (különösen morcos lett ugyanis, amikor egy olyan asztalban botlottam el, amin egy nyolcszáz éves váza állt). Ráadásul nem egy és nem kettő, hanem *öt* üvegajtót törtem össze, mert véletlenül túl nagy erővel csuktam be őket.

Nagyot sóhajtottam, aztán kinyújtottam az ujjaimat.

A jobb kezem sima, puha volt, tökéletes tündérkéz.

Felfordítottam a bal kezem. Az ujjaimat, a csuklómat és az alkaromat egészen könyökig beborító, sötétén örvénylő tetoválás szinte elnyelte a fürdőszoba sötétségét. A tenyerem közepére tetovált szem

mintha engem nézett volna, nyugodtan és ravaszul, akár egy macska. Úgy tűnt, mintha a pupilláját most tágabbra nyitotta volna, mint napközben, mintha alkalmazkodna a fényhez, akár egy rendes szem.

Dühösen néztem vissza rá és arra, aki a tetováláson keresztül figyelt.

Rhysről három hónapja nem hallottam. Tamlintól nem mertem kérdezősködni, de Lucientől és mástól sem, nehogy ezzel valahogy megidézsem az Éjszaka udvarának főurat, és emlékeztessem őt arra az eszement alkura, amit még Hegyalján kötöttem vele: havonta egy hetet vele töltök, cserébe azért, hogy kimentett a halál torkából.

De még ha Rhys erről valami csoda folytán meg is feledkezett volna, én akkor sem feledhettem, de Tamlin, Lucien és senki más sem. A tetoválás nem múlik el soha.

Még ha Rhys... Végeredményben nem is volt igazi ellenség. Tamlinnek ellensége persze, és a többi udvarnak is. De azok közül, akik jártak az Éjszaka udvarában, és beszámolhattak volna a látotokról, annyira kevesen maradtak csak életben, hogy valójában senki sem tudja, mi *rejtőzik* Prythian legészakibb részében.

Hegyek, sötétség, csillagok és halál.

Amikor az Amarantha legyőzését követő órákban utoljára beszélünk Rhysanddel, akkor nem éreztem magam az ellenségének. A találkozásunkról senkinek nem szóltam, sem arról, hogy mit mondott nekem és én mit vallottam be neki.

Örülj, hogy emberi szíved van, Feyre. Csak sajnálhatod azokat, akiknek nincsenek érzéseik.

Ökölbe szorítottam a kezem, látni sem bírtam a tetoválást, a szemet. Feltápáskodtam, lehúztam a végét és a mosdóhoz támolyogtam, hogy kiöblítsem a szám, és megmossam az arcom. Azt kívántam, bárcsak ne éreznék semmit, és a többi testrészemmel együtt az

emberi szívem is alakuljon át halhatatlan kőszívvé. Most csak fekete törmeléket éreztem a helyén, amiből gennyes váladék szivárog szét a testembe.

Tamlin akkor sem ébredt fel, amikor visszavánszorogtam az elsötétített hálószobába. Hason fekve terült el a matracon, így a holdfényben megcsodálhattam erős hátizmait, kócos aranyszőke haját és az ujjait, amiket az előbb, szeretkezés közben végigsimogattam.

Érte tettem mindent, és érte boldogan feláldozom magam és halhatatlan lelkemet.

Mostantól egy örökkévalóságig kell ezzel a tudattal együtt élnem.

Az ágyhoz vezető lépések egyre súlyosabbnak tűntek. Bebújtam a kihűlt, száraz ágyba, Tamlinnek háttal lefeküdtem, és magam köré fontam a karomat. Mélyen, egyenletesen lélegzett. De a tündérfülem birtokában... néha úgy tűnt, mintha egy-egy pillanatra kihagyta a lélegzete. Soha nem mertem rákérdezni, ébren van-e.

Egyszer sem ébredt fel, amikor én rémálmokra riadtam, vagy kihánytam a belem, és egy szóval sem említette, hogy tud-e, hallott-e valamit.

Tudtam, hogy őt is gyakran üldözik hasonló álmok. Először felébredtem rá, és olyankor próbáltam beszélni hozzá. De ő verejtékben úszva lerázta magáról a kezemet. Vadállattá változott, bundát, karmokat, szarvakat és éles fogakat növesztett, és az éjszaka hátralévő részét az ágy lábánál elterülve töltötte, az ajtót és az ablakokat pásztázva a tekintetével.

Sok éjszakát töltött így.

Most összegömbölyödve feküdtem az ágyban, feljebb húztam a takarót, mert a hűvös éjszakában vágytam a melegére. Tamlinnel hallgatólagosan megegyeztünk abban, hogy nem engedjük, hogy Amarantha mégis legyőzzön bennünket. Nem fogjuk elismerni,

hogy az álmainkban és éber óráinkban egyaránt kínozni tud bennünket, még mindig.

Egyébként is könnyebb volt így, hogy nem kellett magyarázkodom, elmondanom, hogy bár megmentettem őt, felszabadítottam Amarantha uralma alól a népét és egész Prythiant, de közben én magam teljesen tönkrementem.

Úgy éreztem, egy örökkévalóságnyi idő is kevés ahhoz, hogy meggyógyuljak.

2. FEJEZET

– ÉN IS JÖVÖK.

– Ne gyere!

Összefontam a karom a mellkasom előtt, tetovált kezemet bedugtam a jobb bicepszem alá, és kissé szélesebb terpeszbe álltam az istálló koszos padlóján.

– Három hónap alatt nem történt semmi, és a falu öt mérföldnyire sincs innen...

– Nem mész sehova. – Tamlin aranyszőke haja csillogott az istálló ajtaján beáradó délelőtti nap fényében. Az imént felszíjazta a mellkasára a törjeit. Karakteres, jóképű arca határozottságot sugárzott, egyébként pontosan olyan volt, amilyennek a hosszú hónapok alatt képzeltem, amikor még álarcot viselt.

Lucien egy almásszürke ló hátán várta, három őrszem társaságában. Szúrós pillantást vetett rám, mint aki azt mondja: *Ne legyél már ilyen követelőző!*

Tamlin a felnyergelt fekete csődör felé indult, de én fogcsikorgatva utána viharzottam.

– A falunak minden segítség jól jön!

– Mi is Amarantha szörnyetegeire vadászunk még mindig – vetette oda, és egyetlen elegáns mozdulattal felszállt a lovára. Időnként felmerült bennem, hogy csak azért tart lovakat, hogy fenntartsa a civilizáltság, a normalitás látszatát, és eljátssza, hogy nem tud egy lónál gyorsabban futni, és nem az erdő valójában a természetes közege. A ló megindult. – Nincs annyi őrszemem, hogy még téged is kísérgessenek – mondta. Zöld szeme jéghidegen csillogott.

A kantárszár után nyúltam.

– Nincs szükségem kíséretre – jelentettem ki, és egy rántással megállítottam a lovat. A négyszögletű smaragddal díszített aranygyűrű megcsillant az ujjamon a napsütésben.

Tamlin két hónapja kérte meg a kezem – ennyi időt kellett kibírnom, miközben folyamatosan virágokat, ruhákat mutogattak, ültetési rendeket és ételeket egyeztettünk. Egy hete, a téli napfordulónak hála, egy kicsit fellélegezhettem, bár valójában csak annyi történt, hogy a csipke és selyem helyett örökzöldekből font koszorúkon és virágfüzéreken törhettem a fejem. De már ez is legalább némi szünetet jelentett.

A háromnapos evés-ivás-ajándékozás egy hosszú, meglehetősen kellemetlen ünnepségbe torkollott az egyik domb tetején. Az év leghosszabb éjszakáján a nap meghalt és újjászületett – vagy valami hasonló –, és ezen az ünnepségen léptünk át az egyik évből a másikba. Nem létező ünnepi hangulatokat az sem hozta meg, hogy egy olyan helyen ültünk meg egy téli ünnepet, ahol folyamatosan tavasz uralkodik.

Nem igazán figyeltem oda, amikor az ünnep eredetét magyarázták – még a tündérek körében is vita folyt arról, vajon a Tél vagy

a Nappal udvarából ered, mert mind a kettő a legszentebb ünnepek tartotta. Egyet tudtam: két ünnepséget kell kibírnom, egyet napnyugtakor, amikor leszáll az éj, ilyenkor kezdődik a folyamatos ajándékozás, tánc és dorbézolás a régi nap halála tiszteletére, hajnalban pedig kivörösödött szemmel és fájó lábbal üdvözljük a nap újjászületését.

Már az is bőven elég volt, hogy az összegyűlt udvaroncok és alacsonyabb rangú tündérek előtt állva kellett végighallgatnom Tamlin pohárköszöntőit és ünnepi beszédét. Korábban szerencsére elfelejtettem bárkinek is megemlíteni, hogy a születésnapom is az év leghosszabb éjszakájára esik, mert így is dúskáltam az ajándékokban, és minden bizonnyal még ennél is sokkal többet fogok kapni az esküvőmön. Ennyi *holmira* pedig egyáltalán nem volt szükségem.

Már csak két hét választott el az esküvői szertartástól. Ha addig egyszer sem hagyhatom el a birtok területét, és egyetlen napig sem csinálhatok *semmi* mást azon kívül, hogy Tamlin pénzét költöm, miközben hason csúszva hajbókolnak előttem...

– Kérlek! Csigalassúsággal zajlik az újjáépítés. Legalább elmegyek vadászni és szerzek a falusiaknak ételmet...

– Nem biztonságos – mondta Tamlin, és a sarkantyújával ösztökölte a csődörét. A ló szőre még az istálló félhomályában is tükörfényesen csillogott. – Főleg neked nem.

Mindig ezzel jött, amikor arra kértem, engedjen el a szomszédos faluba, hogy segítsék a főtündéreknek újjáépíteni, amit Amarantha évekkal ezelőtt porig égetett. Követtem őt kifelé az istállóból. Ragyogó napsütés fogadott bennünket, sehol egy felhő, a közeli dombokon a fű hullámozott a lágy fuvallatban.

– Az emberek haza akarnak térni az otthonaikba, olyan helyre vágnak, ahol *jó élni*...

– Az emberek áldást látnak benned, te jelented számukra a stabilitást. Ha bármi bajod esne... – Nem fejezte be a mondatot, de megállította a lovát a keleti erdőkre vezető poros ösvényen. Lucien néhány lépéssel előrébb várta. – Semmi értelme bármit is újjáépíteni, míg Amarantha teremtményei pusztítanak errefelé.

– A védőmágia újra működik...

– Több szörnyeteg még előtte átszökött. Lucien tegnap egymaga öt nagát kaszabolt le.

A hírre felkaptam a fejem, Lucien pedig láthatóan összerezsent. A tegnapi vacsoránál egy szót sem szólt erről, sőt *hazudott*, amikor rákérdeztem, miért sántikál. Összeszorult a gyomrom, nem a hazugsága, hanem a nagák miatt. Időnként álmodtam róluk, ahogy ömlik rám a vérük, miközben leszámolok velük, és mohó kígyóarcuk is sokszor felrémlt előttem, ahogy annak idején megpróbáltak megnyúzni az erdőben.

– Képtelen lennék ellátni a feladataimat, ha közben a biztonságod miatt kellene aggódnom.

– De miért ne lennék biztonságban? – Végtére is főtündér voltam, és az erejük, sebességük birtokában jó eséllyel el tudnék menekülni, ha arra kerülne a sor.

– Kérlek, a kedvemért maradj itthon! – kérlelt Tamlin, miközben a lova nyakát simogatta, mert az állat türelmetlenül felnyerített. A többiek már könnyű vágtaiba fogtak, az élen járók majdnem belevestek az árnyas erdőbe. Tamlin az állával felém és a mögöttem tornyosuló alabástrom palotára bökött. – Biztosan akad a házban is elég tennivaló. Vagy festhetsz is valami szépet. Próbáld ki az új készletet, amit a téli napfordulóra kaptál tőlem ajándékba!

A házban az esküvő tervezgetésén kívül semmi jó nem várt rám, mivel Alis nem engedte, hogy akár egy szalmaszálát is keresztbe

tegyek. Nem amiatt, hogy kije voltam és leszek Tamlinnek, hanem azért, amit Alisért, az unokaöccseiért és Prythianért tettem. A többi cseléddel is így állt a helyzet, sokan még mostanában is elsírták magukat, ha összefutottunk a folyosón, annyira hálásak voltak nekem. Ami a festést illeti...

– Jól van – sóhajtottam. A szemébe nézve mosolyt erőltettem az arcomra. – Vigyázz magadra! – kértem őszintén. Borzalmas volt belegondolni, hogy azokra a szörnyetegekre vadászik, akik egykor Amaranthát szolgálták...

– Szeretlek – mondta halkán.

Bólintottam, motyogva viszonztam, ő pedig a morcos arccal várakozó Lucien felé ügetett. Nem néztem utánuk.

A park sövényei között ráérősen visszasétáltam a házba. A madarak vidáman csiripeltek, a kavics csikorgott vékony topánkám alatt.

Ki nem állhattam azokat a tarka ruhákat, amiket itt nap mint nap viseltem, de nem mertem megmondani Tamlinnek, aki zsák-sámra vásárolta ezeket, és boldog volt, ha hordtam őket. Nem mintha iménti szavai messze jártak volna az igazságtól. Egyértelmű üzenet lenne a külvilág felé, ami gyorsan lábra kapna, ha felvenném a nadrágomat és a tunikámat, és drága ékszereim helyett magamra szíjaznám a fegyvereimet. Ezért hordtam a kapott ruhákat és hagytam, hogy Alis szép frizurákat csináljon nekem. Legyen így, ha ez az emberek számára némi békét és vigaszt jelent.

Tamlin legalább azt nem kifogásolta, hogy a díszes, drágaköves övemről oldalt egy tör lógjon. Lucien ajándéka volt mind a kettő, a tört még az Amarantha előtti hónapokban, az övet pedig a királynő hatalmának megdöntése utáni hetekben kaptam tőle. A tört minden-hova magammal vittem, a többi törömmel együtt. Lucien azt mondta,

hogy *úgy is lehet jól kinézni, ha tetőtől talpig fel van fegyverkezve az ember.*

Még ha száz évig is stabilitás uralkodna, akkor se tudnám elképzelni, hogy úgy ébredjek reggel, hogy ne csatoljam fel ezt a kést.

Száz év.

Igen, évszázadok álltak előttem. Évszázadok Tamlinnel, ezen a csodálatos, csendes helyen. Talán közben rájövök valamire. De az is lehet, hogy nem.

Megálltam a rózsákkal és borostyánnal befuttatott ház lépcsőjének alján, és jobbra néztem, az egykori rózsakert és a mögötte lévő ablakok felé. A visszatérésem óta csak egyszer tettem be a lábam a régi műtermembe. Gyűlöltem az egészet, úgy, ahogy van, a festményeket, a felszerelést, a fehér vásznakat, amik csak arra vártak, hogy történetekkel, érzésekkel, álmokkal áraszsam el őket. Csak néhány pillanatot töltöttem akkor odabent, aztán kijöttem, és soha többet nem mentem vissza. Teljesen felhagytam a színek, anyagok osztályozásával. Nemcsak hogy észre se vettem őket, már ránézni is alig bírtam a kúria falán lógó festményekre.

Gondolataimból egy kedves női hang ébresztett fel, aki a nevet trillázta a házból, és ettől kicsit enyhült bennem a feszültség.

Ianthe főpapnő. Ő is arisztokrata főtündér volt, Tamlin gyerekkori barátja, aki elvállalta, hogy segít az esküvői előkészületekben. Úgy imádott bennünket, mintha valami újonnan kitalált istenek lennénk, akiket maga az Üst áldott meg és jelölt ki, de nem panaszkodtam emiatt, hiszen Ianthe mindenkit ismert az udvarban és azon kívül is. A különböző eseményeken és vacsorákon mellettem állva a fülembé súgta, mit kell tudni a jelenlévőkről, és leginkább neki volt köszönhető, hogy egyáltalán túléltem a téli napforduló vidám

forगतát. Mivel ő felügyelte a különböző szertartásokat, én boldogan átengedtem neki a feladatot, hogy kiválassza, milyen koszorúkkal és virágfüzérékkel díszítsék fel a kúriát és a birtokot, és melyik ételhez milyen ezüst evőeszköz illik.

Ugyan Tamlin fizette a ruháimat, de Ianthe választotta ki őket. Ő volt a szíve Tamlin udvartartásának, akit az istennő saját kezűleg választott arra a feladatra, hogy kivezesse a népét a kétségbeesésből és a sötétségből. Nem volt jogom kételkedni benne, hiszen eddig nem csapott be, sőt szép lassan elkezdtem tartani azoktól a napoktól, amikor a birtokon lévő templomában a zarándokokkal és a templomszolgákkal foglalkozik. Ma viszont... minden másnál jobb ötletnek tűnt, hogy vele töltssem az időt.

Összefogtam alkonypír színű ruhám habkönnyű szoknyáit, és felmentem a lépcsőn a házba.

Majd legközelebb. Legközelebb mindenképp rábeszélem Tamlint, hogy engedjen el a faluba.

– *Ezt a nőt és ezt a férfit nem ültethetjük egymást mellé. Szétcincálják egymást, és a vér nem jön ki a terítőből.* – Ianthe halvány, kékes-szürke csuklyája alatt a homlokát ráncolta, amin a holdciklus egyes stádiumait ábrázoló tetoválás díszelgett. Átfirkálta a nevet, amit pedig az imént írt az egyik ülésrendhez.

Melegebb lett, és kissé fülledt lett a helyiségben a levegő, hiába fúj be a nyitott ablakon a szellő. Ianthe mégse vette le magáról vastag, csuklyás palástját.

A főpapnők mindegyike ilyen lobogó, művészien csavart és rétegzett öltözetet viselt, bár még messze nem számítottak öregasszonynak. Ianthe darázsderekát finom, égszínkék, áttetsző kövekkel

kirakott öv hangsúlyozta, amelyben a tökéletesen ovális formájú köveket csillogó ezüstbe foglalták. Szépen illett hozzá a csuklyáját díszítő finom ezüst diadém, közepén egy nagy kővel. A diadém alá hajtott anyagot egészen a homlokáig lehúzhatta, és így el tudta takarni a szemét, ha imádkozni szeretett volna, az Üsthöz vagy az Égi Anyához könyörögni, vagy csak egyszerűen gondolkodni.

Ianthe egyszer megmutatta, hogy fest ilyenkor: csak az orra és telt, érzéki ajka látszódott ki. Ő volt az Üst hangja. Felkavart a látvány, csupán attól, hogy letakarta az arca felső részét, az okos, ravasz női arc élettelen képmássá változott. Szerencsére többnyire nem rejtette el az arcát, sőt, időnként teljesen levette a csuklyát, ilyenkor a napfény szabadon táncolt hosszú, lágyan hullámos, aranyszőke haján.

Ezüstgyűrűi csillogtak ápoltságán, miközben lefirkantott egy másik nevet.

– Egy hatalmas játszma az egész – mondta, és fintorogva nagyot sóhajtott. – Ezek az alakok a hataloméért, a dominanciáért folyó versengésben vért is hajlandóak ontani, ha kell. Furcsa lehet megszokni.

Minden eleganciájuk és gazdagságuk ellenére a főtündérekben maradt valami vadság, ami miatt nem hasonlítottak a halandó világban élő léha arisztokratákhoz. Ha vizálykodásra kerülne sor, akkor az *garantáltan* azzal végződne, hogy valakinek a hátából szíjat hasítanak. Szó szerint.

Egykor rettegettem attól is, hogy egy levegőt szívjak velük.

Az ujjaimat hajlítgatva megnyújtottam, eltorzítottam a bőrömre rajzolt tetoválást. Most már harcolhatnék az oldalukon vagy akár ellenük is. Nem mintha megpróbáltam volna, hiszen túlzottan a figyelem középpontjában álltam. – Miért kellene egy főtündér menyasszonyának katonai kiképzés, ha újra beköszöntött a béke? – érvelt Ianthe, amikor elkövettem azt a hibát, hogy vacsora közben

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megpendítettem a témát. Tamlin, becsületére legyen mondva, mindkét oldalt látta: meg tudnám védeni magam... de mindenféle híresztelések kapnának lábra.

– Az emberek se sokkal különbek a tündéreknél – jegyeztem meg végül. Mivel Ianthe volt szinte az egyedüli az új társaságomban, aki nem döbbenettel vagy félelemmel tekintett rám, próbáltam folytatni a beszélgetést: – A nővérem, Nesta, valószínűleg jól be tudna illeszkedni a társaságba.

Ianthe oldalra billentette a fejét, mire a csuklyáján lévő kék kő megcsillant a napfényben.

– *Halandó* rokonaid is eljönnek az esküvőre?

– Dehogy. – Eszembe se jutott, hogy meghívjak bárkit is, és kitegyem őket a Prythianben uralkodó veszélyeknek. Vagy annak a látványnak, ami belőlem lett.

Hosszú, keskeny ujjaival dobolt az asztalon.

– Pedig a fal szomszédságában élnek, ugye? Ha fontos neked a jelenlétük, akkor Tamlin és én gondoskodunk a biztonságos ideutazásukról. – Korábban már meséltem neki a falunkról, a házról, ahol a nővéreim élnek, Isaac Hale-ről és Tomas Mandray-ről. Clare Beddort képtelen voltam megemlíteni, vagy azt, ami a családjával történt.

– Nesta azok után, amin keresztülment – mondtam, miközben próbáltam elhessegetni szerencsétlen Clare emlékét, amit vele tettek –, ki nem állhatja a fajtátokat.

– A *fajtánkat* – helyesbített Ianthe halkán. – Ezt a témát már alaposan megtárgyaltuk.

Bólintottam.

– Mi, öreg és ravasz lények, nemcsak pengékkel és karmokkal, de szavakkal is szeretünk játszani – folytatta. – Minden egyes kimondott